

за стоку? — Јесу ли се сточари увек враћали у свој завичај, или има примера да су и остајали тамо куда су са стоком оди-лазили? — Ако има и оваквих примера, онда зашто су оста-јали? — Јесу ли и на новом земљишту остајали сточари или су се лаћали кога другог занимања? — Зашто је наступало ово друго? — Кад је у ком крају нестало сточарских путо-вања и зашто? — И сви други детаљи о овом сточарском путовању не би били без интереса.

У крајевима, у којима сточарска путовања постоје још и данас, на питања треба одговорити како је данас.

Одговоре слати

Тихомиру Р. Ђорђевићу,
БЕОГРАД — УНИВЕРЗИТЕТ.

НЕКРОЛОЗИ.

РАДОЈЕ Д. ДЕДИНАЦ.

Радоје Д. Дединац, професор прве београдске гимназије, погинуо је 9. јула 1913. године на Великом Говедарнику. Његовом смрћу српска средњешколска настава и српска наука изгубиле су једног вредног и савесног радника, а Српско Географско Друштво једног свог агилног члана. По струци пок. Радоје био је географ, али међу свим географским дисциплинама највише је радио на картографији. Поред велике љубави и разумевања он је у ту научну грану уносио солидну спрему и ретку вештину. На тај начин он је био један од најспремнијих и највреднијих картографа у целом Југословенству. Да ова оцена није ни мало претерана могао се уверити сваки онај ко је разгледао његове радове. Ипак сам мишљења да пок. Дединац није дао онака дела, каква је, према својој спреми и према својој вештини, могао дати. За то је недо-стајало и времена и материјалних средстава. Покојни Дединац је тек почео да живи као самосталан човек, и да се припрема за дела која би представљала истински израз његове вештине и његове моћи.

Покојни Радоје рођен је у Параћину 16. маја 1880. год. Младост његова пада у доба најжешћих партијских борба у Србији. Породица пок. Радоја, као и многе друге чиновничке породице, осетила је све рђаве последице те борбе. И његов пок. отац, као и многи други чиновници тога времена, премештан је из места у место. Тако је и пок. Радоје још као дете обишао и упознао велики део тадашње Србије. Гимназију је свршио у Шапцу 1898. године. Те исте године уписао се на Велику Школу. Његова нарочита симпатија биле су оне науке које су се бавиле изучавањем српске земље и српског

народа. Због тога је он одмах ушао у ондашњи Географски Завод Велике Школе, у коме је баш тада ударан основ оној значајној организацији на испитивању насеља српских земаља. Пок. Радоје је из почетка намеравао да се потпуно ода испитивању српских села. Али када је на једној екскурзији добио за задатак да сними једно село, он је тај посао тако вешто извео да му је проф. Цвијић саветовао да се посвети искључиво картографији, што је он и послушао. Од тога момента он је радио искључиво на картографији. Ипак он је пратио и остале делове науке. Поред картографије највише је волео и студирао физичку географију, што је било од знатне користи за његове картографске радове. Он је био модерно спреман наставник географије, могао је да њену опширну научну област схвати у целини, и да својим предавањима да живу слику појединих земаља, тако да се његови ученици и сада са задовољством сећају његових предавања.

Главни радови покојног Дединца су ови: 1.) Карта Кнежевине Србије од 1815—1833. Размер 1 : 400.000. Изаšla као прилог уз „Путешествије Јоакима Вујића“. Београд 1902. Српска Књиж. Задруга за 1902. — 2.) Карта Босне и Херцеговине. Размер 1 : 750.000. Изаšla као прилог уз календар „Вардар“ за 1909. — 3.) Многе карте у Атласу Насеља српских земаља, и то: карта београдске околине у Атласу II., карта Зубаца, Шуме и Површи у Атласу Насеља II., карта Пољанице и Клисуре у Атласу Насеља III., карта Куча у Атласу Насеља IV., карта Сарајевског Поља у Атласу Насеља V. Поред тога његове многе карте изашле су уз многе друге књиге, на којима се он није потписао. — 4.) Картометријски податци о Македонији и Старој Србији. Штампано у делу проф. Ј. Цвијића „Основи за географију и геологију Македоније и Старе Србије. књ. I. — 5.) Поред ових радова штампао је многе стручне оцене у „Прегледу географске литературе Балканског Полуострва“, „Делу“ и „Искри“. Између тих оцена, које се од реда одликују солидним знањем, вреди нарочито да се истакну оцене на дела: 1.) Vinzenz Haardt von Hartenthurn, Die Kartographie der Balkanhalbinsel im XIX. Jahrhundert, у Прегледу геогр. литературе Балк. Полуострва св. V.; Миливоја Ј. Николајевића, Општи део географије Балканског Полуострва.; Проф. Јос. Ковачевића, Карта Краљевине Србије. Преглед геогр. литературе Б. П. V. — 6.) Издао је поправљен и прерађен „Земљопис III. и IV.“ од проф. Карића.

Д-р Јевто Дедијер.

ПРОФ. РАДОСАВ ВАСОВИЋ.

Радосав Васовић рођен је године 1868. у селу Ранчама, у ондашњој Херцеговини, а доцнијем Новопазарском Санџаку. Још као дете од неколико недеља пренесен је у Ужице, где су му се родитељи преселили. Основну Школу свршио је у

Ужицу 1881. године, а Ужичку Реалку 1889. године. Тада се уписао на Велику Школу, коју је свршио 1893. године. Доцније је годину дана био на страни, да допуни своје школовање. Године 1896. полагао је професорски испит са темом: „Начин за израчунавање средње висине“. Два пута је био отпуштан из државне службе, и то први пут 1894., а други пут 1898. године. Оба пута из политичких разлога.

Покојни Васовић је свршио школе у оно време, кад се Географија као права наука била тек почела да развија, и када на Великој Школи још није било стручна наставника за Географију. Тај недостатак у школовању, пок. Васовић је надокнађавао великом љубави и ретким интересовањем за науку. Имао је велику страст за упознавањем појединих земаља, и он је пропутовао скоро све европске земље. Своје знање које је било и „шире и темељитије но што тражи гимназијски програм“, како рече један од његових колега, употребио је поглавито на израду ваљаних школских уџбеника. Уз Г. проф. Саву Антоновића и проф. Тодора Радивојевића, Васовић је био, у томе погледу, и најплоднији и највреднији радник. Ово је списак његових уџбеника: 1) Основна знања из опште географије и кратак преглед појединих делова света; 2) Земље Балканског Полуострва; 3) Европа; 4) Азија, Африка, Америка Аустралија и поларни предели; 5) Математичка Географија; 6) Физичка Географија; 7.) Географска настава.

Поред овога штампао је многе чланке и мање расправе у „Наставнику“ и „Просветном Гласнику“, и затим једну расправу на немачком језику о глечерским траговима у Србији. Поред тога штампао је много чланака из области климатологије и метеорологије. Нарочито се бавио испитивањем ветрова у Србији и српским земљама, и он је унео у науку описе и називе многих ветрова, обично локалних, али често врло интересантних, који дотле нису били познати у науци.

Био је вредан наставник, поштован међу својим колегама, и један од првих чланова Српског Географског Друштва.

Д-р Јевто Дедијер.

ФЕЛИКС ХОФМАН,
РУДАРСКИ ИНЖИЊЕР.

Српски рудари изгубили су најстаријег радника на упознавању и отварању рудишта у Србији. Феликс Хофман, уважени рударски инжињер испустио је своју душу у 84 години у Белој Цркви у Банату, 4. фебруара 1914. год.

Пореклом из једне угледне старе рударске породице у Банатским Карпатима, која је дала неколико рударских инжињера светског гласа, Феликс Хофман дошао је у Србију, почетком шесетих година прошлог века, као млад инжињер са рударске академије у Шемницу. Својим образовањем и рударским искуством, које је још у кругу своје породице прибавио,